

Op 9 april 2025 is de publieke consultatie van de [Implementatiewet gewijzigde AIFM-richtlijn en icbe-richtlijn](#) (de Implementatiewet) van start gegaan.* Zoals bij velen reeds bekend, zien de wijzigingen voornamelijk op (i) het verstrekken van leningen door fondsen, (ii) liquiditeitsbeheer, (iii) delegatie, (iv) marketing, (v) rapportage- en informatievereisten, (vi) governance en (vii) bewaarders. De wijzigingen brengen niet alleen extra vereisten voor fondsbeheerders met zich, maar creëren ook extra mogelijkheden. Om deze extra mogelijkheden optimaal te kunnen benutten, is het belangrijk te weten van welke lidstaattopties de Nederlandse wetgever gebruik heeft gemaakt en wat daarvan de impact zal zijn. Dat zetten we in deze factsheet kort uiteen.

Lidstaattoptie 1: extra toegestane **nevenactiviteiten**

De eerste lidstaattoptie betreft het toestaan aan vergunninghoudende AIFMs en UCITS-beheerders (hierna tezamen: beheerders) om bepaalde activiteiten te verrichten of diensten te verlenen in aanvulling op het beheren van fondsen. In beginsel is het beheerders namelijk verboden om dergelijke naastactiviteiten te verrichten, maar de huidige wetgeving voorziet in een uitzondering voor het verlenen van bepaalde beleggingsdiensten. Dit is neergelegd in artikel 2:67a Wft voor AIFMs en 2:69c voor UCITS-beheerders. De geldende opsomming van toegestane naastactiviteiten wordt nu uitgebreid met drie andere activiteiten:

- Taken of activiteiten die door de beheerder worden verricht voor een beheerde beleggingsinstelling die samenhangen met de diensten die de beheerder overeenkomstig artikel 2:67a of 2:69c Wft mag verlenen. Een voorbeeld hiervan is het ter beschikking stellen aan derden van personeelsdiensten of informatietechnologie in het kader van risico- en portefeuillebeheer. Wel moet er voldoende aandacht zijn voor het beheersen van eventuele belangenconflicten die kunnen ontstaan door verrichten van de extra activiteiten.
- Het beheren van benchmarks. Let er hierbij wel op dat de beheerder geen benchmarks mag beheren die door de beheerder zelf worden gebruikt voor een eigen beheerde beleggingsinstelling. Dit ter voorkoming van mogelijke belangenconflicten. Wet- en regelgeving met betrekking tot benchmarkbeheer is overigens onverkort van toepassing op de beheerder, denk aan de Benchmarkverordening.
- Het verrichten van een kredietserVICINGactiviteit. Ook hiervoor geldt dat wet- en regelgeving met betrekking tot kredietserVICINGactiviteiten onverkort van toepassing is op de beheerder, denk onder meer aan de (implementatie van de) Non-Performing Loans richtlijn.

Volgens de wetgever worden bovenstaande activiteiten vaak door beheerders verricht en hangen ze nauw samen met het beheren van de beleggingsinstelling. Door het gebruiken van de lidstaattoptie krijgen beheerders meer mogelijkheden om activiteiten die samenhangen met het beheer van beleggingsinstellingen ook voor derden te kunnen verrichten.

Lidstaattoptie 2: verbod op **leningen aan consumenten**

De tweede lidstaattoptie betreft de mogelijkheid om AIFMs te verbieden om leningen aan consumenten te verstrekken in Nederland. Gebruik maken van deze lidstaattoptie heeft de wetgever niet nodig geacht, omdat een beheerder die leningen aan consumenten wil verstrekken via een eigen beleggingsinstelling (loan originating fund) in Nederland al moet voldoen aan de (Nederlandse implementatie van de) consumentenkredietrichtlijn en als zodanig in beginsel een vergunning moet aanvragen van de AFM als consumptief kredietaanbieder. Er is dus geen reden om het verbod op te nemen ten behoeve van consumentenbescherming, want consumenten worden in Nederland hierdoor al voldoende beschermd.

* De einddatum van de consultatieperiode is 8 mei 2025.

Lidstaattoptie 3: bewaarders met zetel in andere lidstaat

De derde en laatste lidstaattoptie die in de Implementatiewet aan bod komt, is het toestaan van de bevoegde autoriteit (in dit geval: de AFM) om op verzoek van een AIFM van een Europese AIF in te stemmen met het aanstellen van een bewaarder met een zetel in een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst van de AIF.

De Nederlandse wetgever maakt gebruik van deze beleidsruimte door in de Wft op te nemen dat de AFM op verzoek van een AIFM van een Nederlandse AIF, in afwijking van artikel 4:62o lid 1 Wft, kan instemmen met het aanstellen van een bewaarder met zetel in een andere lidstaat dan Nederland. In een dergelijk geval moet wel worden gemotiveerd waarom dit nodig is en moet er worden aangetoond dat er in Nederland geen bewaarders zijn die doeltreffend kunnen voorzien in de behoeften van de AIF, gelet op de beleggingsstrategie. De bewaarder moet daarnaast beschikken over een bankvergunning. Let er wel op dat deze afwijking dus niet kan worden gebruikt voor een niet-Nederlandse AIF van een Nederlandse AIFM, omdat de bepaling alleen ruimte biedt om af te wijken van het lidstaat van herkomst-vereiste voor bewaarders indien die lidstaat Nederland is.

Geen lidstaattoptie, maar wel van groot belang voor de praktijk: geen verplichte RvC voor aanbieders aan retail-beleggers

Tot slot een onderwerp dat niet voortvloeit uit een specifieke lidstaattoptie, maar waar wel de nodige discussie over bestond in de praktijk. In overweging 9 van de wijzigingsrichtlijn wordt namelijk aangegeven dat het passend wordt geacht om beheerders van AIFs en UCITS die aan retail-beleggers worden aangeboden aan te moedigen om tenminste één onafhankelijk of niet-uitvoerend bestuurder aan te stellen. Dit maakte dat Nederlandse beheerders rekening hielden met de mogelijkheid dat de Nederlandse wetgever deze overweging zou aangrijpen om beheerders te verplichten een RvC of vergelijkbaar orgaan te installeren wanneer zij AIFs of UCITS aanbieden aan retail-beleggers. Een retail-belegger is een ruim begrip en omvat in principe iedere niet-professionele belegger, dus ook beleggers die voor minimaal EUR 100.000 participeren.

Voorlopig is hiervan geen sprake in de Implementatiewet. Het lijkt erop dat de wetgever afwacht wat er uit de latere review van de EC zal komen, die op grond van de wijzigingsrichtlijn per 16 april 2029 moet gaan plaatsvinden. Als onderdeel van deze review zal de EC, op basis van rapporten van ESMA, onder andere toetsen in hoeverre het nodig is in het kader van consumentenbescherming om tenminste één onafhankelijk of niet-uitvoerend bestuurder aan te wijzen bij beheerders die aanbieden aan retail-beleggers. De uitkomst van deze review zou er dus alsnog toe kunnen leiden dat er een RvC of vergelijkbaar orgaan moet worden geïnstalleerd, maar de Nederlandse wetgever lijkt daar op dit moment nog niet op voor te sorteren.

Meer weten over welke impact deze lidstaattopties hebben en hoe deze optimaal kunnen worden ingezet? Laat het gerust weten en neem contact op met ons team.

Rosemarijn Labeur
rosemarijn.labeur@finnius.com
 M: +31 (0)6 316 703 94

Tim de Wit
tim.de.wit@finnius.com
 M: +31 (0)6 110 045 26

Rick Sanders
rick.sanders@finnius.com
 M: +31 (0)6 151 919 92

Marise Kok
marise.kok@finnius.com
 M: +31 (0)6 252 982 99